

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

La mena dels senyors

En aquestes mateixes pàgines de la revista que ens acull trobareu intents de ridiculitzar, criticar i anatematitzar un grup de persones que totes tenen el mateix comú denominador. Son persones públiques i viuen per i de la "res publica" (la cosa pública). ¿Què han fet aquestes persones? Segons els nostres companys de paper, tinta i impremta, que no de concepció política, s'han aprofitat del seu càrrec, de la seva posició política en benefici propi o dels seus amics i la seva família. Fan allò que tothom desitjaria: de fer servir les influències que té a fi d'aconseguir una cosa que una altra persona difícilment aconseguiria.

Qui ha tastat la vida pública sap la quantitat de sacrificis que exigeix la vida del polític per tal d'estar sempre al capdavant, sempre disposat a donar exemple, sempre amb la declaració a flor de llavis per indicar el que s'ha de fer, sobre què s'ha de parlar, què és el que s'ha de temer. ¿Què més voldria un polític que seguir el corriol d'amagat, lluny d'aquest munt de pressions que l'envolten. Si una persona així es rebaixa a seguir els tràmits i procediments dels altres ciutadans, està mostrant una feblesa que pot desorientar fàcilment els seus seguidors. Presenta símptomes de senilitat directiva que aconsellen la seva retirada i substitució.

És natural que faci servir els seus coneixements per un enriquiment particular del que de tota manera tampoc no pot fruit. És natural que les concessions i contractes es donin als qui ell coneix, o a la societat on ell participa, perquè així es pot controlar millor la despesa pública. No cal tampoc fer-s'hi veure, ja que no es tracta de la finalitat principal sino d'una conseqüència natural de la seva carrera. Hi ha extrems que realment demostren una manca de qualitat de la persona, com utilitzar Jaguars en comptes de Mercedes o Bentleys, o fardar de telèfon al cotxe, i fer-se portar pel xofer amunt i avall. Això és de mal gust, de sobrevingut. Ja se sap, però, que de porc i de senyor s'en ve de mena.

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Paradisos Carlins: l'Illa de Man

Els estalviadors i els inversors carlins que vulguin acollir-se a la protecció de la Corona Britànica no han de rebutjar les oportunitats que ofereix l'Illa de Man només pel fet de tenir un Parlament que data de l'any 979. Mal aconsellats per creadors d'imatge formats als Estats Units, els responsables de la propaganda turística i financera s'entesten a presentar l'Illa com una de les més velles democràcies parlamentàries del Món. Això és absolutament fals.

Per començar, cal dir que la divisió de poders és gairebé inexistent. Els 70.000 habitants de l'Illa, com a poble culte que són, comprenen perfectament el concepte teòric de la divisió de poders i, precisament perquè el comprenen, no el duen a la pràctica. Tothom sap que, en cas de dubte cal consultar al Bisbe de Sodor i Man i, si les coses es compliquen, el Governador General té tota l'autoritat de la Reina d'Anglaterra.

És cert que el Parlament o Tynwald compta amb 24 diputats elegits pel poble, però cap d'ells perd de vista que la seva feina principal consisteix a mantenir el pressupost equilibrat. Per imperatiu legal, els diputats són responsables solidaris dels déficits pressupostaris, de manera que, si n'hi ha, l'han de cobrir de la seva butxaca.

Com a corolari dels fets fins ara descrits, conseqüència implacable de la dialèctica carlina, no hi ha ni un sol partit polític que es presenti a les eleccions: no n'hi ha cap de prou solvent per jugar amb els seus propis diners, en lloc de fer-ho amb els diners dels contribuents. Tots els candidats es presenten a títol personal, amb la garantia de la seva solvència personal i, com a tals són elegits. Cap democràcia parlamentària és tan sàbia com el règim milenari de l'Illa de Man.

Ramón Llätzer de Dou i de Bassols

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

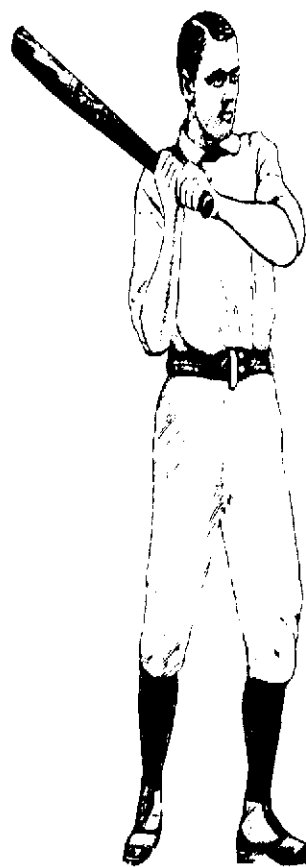
Mentre Bartomeu Torrabadella i Badia era a Barcelona, visità en Josep Maria Despujol i Ferrer de Sant Jordi, fill del Comte de Fonollar. Havia estat oficial dels ara dissolts voluntaris reialistes, que el Comte d'Espanya intentà organitzar quan era capità general de Catalunya. No amagava la seva simpatia per la política absolutista que representava el pretendent Carles Maria Isidre de Borbó.

Ambdós personatges mantingueren una àrida discussió de la qual us posem en coneixement una part.

-Sí, senyor Torrabadella; vós sou el rector d'una Universitat. Però la política d'aquest país no pot estar en mans dels intel·lectuals.

-El govern de la nació ha d'estar en mans del rei, que és la persona que ha estat designada per Déu per dirigir els destins de l'Estat. Malgrat tot, li cal envoltar-se de les persones més capacitades perquè l'assessorin.

-És la noblesa qui ha d'aconsellar el monarca, qui ha d'ostentar els càrrecs públics de més relleu. Nosaltres, els membres de la més alta classe social, tenim aquest privilegi per llinatge.



-Això no és natural, l'estirp no és per si sola raó per gaudir de tals prerrogatives. Actualment el Legítim Sobirà necessita la col·laboració de les ments més lúcides.

-El que passa és que esteu influït per l'il·lustrisme.

-Ho dieu per tocar-me els dallonses? Sé molt bé on sóc; jo també sóc pro-absolutista. Però si hem arribat en aquesta situació, en què el puntal de la monarquia és el liberalisme, ha estat per culpa dels nobles d'aquest país, que no han sabut estar a l'altura de les circumstàncies.

-Qui sou vós per jutjar el paper de la noblesa?

-Parlo amb el dret que em dona el fet d'ésser eclesiàstic, el principal pilar que heu tingut. I el fet que, com a universitari cerveri, us

haurem de treure les castanyes del foc al mateix temps que fanfarronegeu i porteu una vida de cràpula, dilapidant el patrimoni dels vostres avantpassats.

Els pagesos, els clergues, els universitaris, la gent de bé, defensarem a ultrança la raó del pretendent Carles davant la follia d'aquest món que sosté una impostora en el tron amb l'ajut dels liberals.

-Teniu raó, el món és boig i la culpa és dels intel·lectuals i la seva dèria d'il·lustrar els altres, al cap i a la fi sense altre propòsit que el de pujar de classe social: llavors el poble també vol escalar. I a dalt no hi podem pas ésser tots.

-La realitat és que els aristòcrates no heu sabut adaptar-vos als temps. No podeu viure de la rifeta gràcies als mèrits dels vostres avis. Vosaltres haureu de demostrar al poble la grandesa del llinatge, però l'austeritat no us fa el pes i heu caigut en el parany de la vida fàcil i el pecat.

-Potser sí. De totes maneres, no trobeu que ser patrici té un cert encant?

El col·lega de la veritat



Infalibilitat

L'estat de laxitud i benevolència que empeny la nostra societat pel pendent del democratism, s'ha contagiada al partit que ens governa. El Molt Honorable, degut segurament a un excés de bonhomia, ha confiat excessivament en personatges que fa temps que han superat el nivell de la seva pròpia incompetència i, el que és pitjor, ho han demostrat públicament, no sabent aturar a temps i amb contundència ofenses com les sofertes per la Causa tant en la revolta tarragonina com en el darrer debat parlamentari, en el qual un observador imparcial diria que més que alabar la prosa dels ponents governamentals es dubtava de la infal·libilitat del Més que Honorable i s'acusava o es posaven en dubte decisions preses pel govern que seguint el seu recte criteri, Ell ha escollit. Fets com l'acceptació per la Mesa del Parlament de propostes de debat sobre temes com el Pla de Residus Industrials, el transvassament de l'Ebre o la Política Territorial, demostren la feblesa moral dels seus components, primerament perquè els projectes i les decisions del Govern no provenen de la intel·ligència ni de la preparació dels seus membres, sinó de la inspiració que en forma de llengües de foc posà damunt de cada un d'ells el Molt Honorable el dia que els designà. D'aleshores ençà els consellers quedaren totalment transmutats. D'homes sense prous estudis i ignorants que eren, foren canviats en homes savis, coneixedors de les veritats, que parlen tots els idiomes, llengües, i practiquen totes les polítiques segons convé; que guareixen amb el do de la subvenció miraculosa tota mena de mals fent grans prodigis davant de les pertorbacions populars.

Aquests canvis tan meravellosos causa el Molt Honorable quan designa un home per a un càrrec, omplint-lo amb la seva virtut que no és altra que la infal·libilitat. Ell reparteix els seus dons i els seus fruits a les ànimes com millor convé, i així uns són consellers, altres vicepresidents, altres diputats o senadors, altres directors generals, altres governen els comitats dels Consells Comarcals i altres les Molt Lleials Ciutats des de les alcaldies, altres també són afavorits per ell amb el do de dirigir els diversos partits de l'oposició, però tots provenen d'un sol i mateix esperit de la veritat que no és altre que el Molt Honorable i Legítim.

Per tant cap de les seves decisions, per venir d'on ve, no ha d'ésser posada en dubte, i molt menys no s'ha d'arribar a la vergonya pública i blasfem comportament de discutir al Parlament decisions que escapen a l'escàs enteniment de la majoria dels ciutadans, discussions que dies després la premsa sensacionalista i els papers de claveguera escamparan als set vents, creant confusió, inclús en les ments més preclares.

I segon, la majoria és per fer-la servir i no pas per anar consensuant lleis com un vulgar demòcrata, i aquesta majoria l'hem triada per demostrar que qui mana, mana. No us hem posat aquí perquè promogués el vostre benestar personal ni millorés les vostres botigues, sinó per preparar l'adveniment del carlisme o de la societat civil, com us sigui més fàcil dir-ho.

Ausies Marx